

Вела първа се сви въ скута на дѣда си. Благойчо и Запрянчо помислиха малко, па и тѣ приседнаха. Дѣдо Благой изчука пръстената луличка ъ върха на царвула си и започна да разказва:

— Това било много, много отдавна. Веднѣжъ — презъ пролѣтѣта било — на сѣщия тоя день, дѣдо Господь се-дѣлъ предъ палатитѣ си на припекъ и мислилъ, какво още да направи, та свѣта да изглежда по-хубавъ. Мислилъ той и примигвалъ срещу слънцето, а надъ главата му едно сиво птиче кършело сладка пѣсень. Дѣдо Господь се заслушалъ. Дълго слушалъ. По едно време станалъ и казалъ на ангелчето, което му прислужвало:

— Фъркатичко, знаешъ ли какво намислихъ?

— Не зная, дѣдо.

— Ще нашаря птичкитѣ. Така тѣ ще бждатъ по-красиви, по-доволни, по-весели и по-сладко ще пѣятъ.

И дѣдо Господь хлопналъ една врата и влѣзълъ въ една низка стаичка. Влѣзло следъ него и ангелчето.

Скоро то започнало да изнася голѣми делви съ разноцвѣтни течности. . .

Наредилъ дѣдо Господь делвитѣ, както сега баба ви е наредила блюдцата съ боята, приседналъ до тѣхъ и казалъ на ангелчето:

— Иди кажи на всички птички да дойдатъ.

Ангелчето отлѣтѣло. Следъ малко започнали да прииждатъ птичкитѣ и дѣдо Господь започналъ работа.

Много птички нашарилъ той. Много поклони му направили птичкитѣ. Но по едно време му се свършила червената боя. Дѣдо Господь проводилъ ангелчето да напълни делвата съ вода.

— А червената боя, — наставилъ той, — е на втората лавица. — Донеси ми и нея. . .